

[Ministeren for Søfart og Fiskeri.]

Der vil tværtimod fra begge Synspunkter være Anledning til at se med Velvillie paa en Løsning i den heromhandlede Retning.

Hertil kan jo føjes, at Fiskeriforeningen i Danmark, altsaa Fiskerne, ganske vist i forrige Rigsdagssamling, da Lovforslaget fremkom, ytrede visse Betænkeligheder overfor denne Løsning, men at det, da de blev stillet overfor Sagen paa en Generalforsamling, og de skulde sige, paa hvilke Punkter de ønskede Ændring, viste sig at være yderst beskedent, hvad man ønskede af Ændringer, og efter at Generalforsamlingen havde udtalt Ønske om at faa Forhandling om enkelte Punkter, erklærede den sig indforstaaet med, at Sagen løstes paa den her omhandlede Maade.

De Ændringer, der blev udtalt Ønske om, er i hvert Fald ikke vidtløftigere, end at vi særdeles vel kan forhandle om dem alle sammen og sikkert paa de fleste Punkter opnaa Enighed.

Naar der er Tale om, at man ønsker at ændre Udlaanenes Størrelse fra tre Femtedele af Vurderingssummen til to Trediedele, er det særdeles vel muligt at imødekomme dette Ønske, saa vidt jeg kan se, selv om Praksis ganske vist viser, at man i hvert Fald i mange Aar ikke er gaaet op til den fulde Grænse ved Udlaan. Det er et Spørgsmaal, som de sagkyndige, der faar med Sagen at gøre, til sin Tid maa afgøre, om man vil gaa helt op til Grænsen, eller man ikke vil gøre det, men at sætte i Loven, at man kan laane indtil to Trediedele af Vurderingssummen, synes jeg ikke kan spille nogen nævneværdig Rolle.

Et andet Ønske fra Fiskeriforeningen, som jeg ikke tror er nævnt her i Dag, var, at Bestyrelsen i sin Midte skulde have et fiskerikyndigt Medlem. Det er et Ønske, som vi sagtens kan enes om at opfylde, det har alle Dage været Hensigten at gaa frem paa den Maade, og jeg forstaar ikke, hvorfor man skulde danne en Bestyrelse, hvor der ikke var et fiskerikyndigt Element med. Men naar man nærer den Tvivl og ønsker, at det udtrykkeligt skal betones, kan jeg ikke have noget imod, at det siges i Loven. Selvfølgeligheder er jeg ellers imod, at man siger.

Saa blev der af det ærede Medlem Hr. Vanggaard nævnt et Ønske om, at Fristen for at kunne gøre Udlæg i Pantet blev forandret fra 14 Dage til 6 Uger. Vi kan ogsaa godt forhandle om det Punkt, men jeg tror heller ikke, at denne Forandring i og for sig er paakrævet. 14 Dage har alle

Dage været den gældende Praksis, og det er den Praksis, som Justitsministeriet har fastslaaet gennem de Cirkulærer, der omhandler disse Anliggender, og der er meddelt mig fra Fiskeridirektoratet, at der aldrig har foreligget Klage over, at Fristen var 14 Dage. Hvorfor det saa pludselig skulde være nødvendigt at fastsætte den til 6 Uger, kan jeg ikke forstaa; men vi kan selvfølgelig meget vel tale om en Ændring deraf, men Ændringer, der ikke er nødvendige, spilder blot Tiden.

Saa er der det større Spørgsmaal om Afdragstiden og Obligationernes Løbetid. Der er i og for sig ikke noget i Vejen for at imødekomme Fiskeriforeningens Ønske om en Ændring paa dette Punkt, for det bliver Fiskerne selv, der kommer til at betale det. Det er klart, at Pantet ved den lange Afdragstid bliver mindre værd i den sidste Ende, end vi har ønsket, og det vil medføre, at de, der skal købe Obligationerne, vil tage Hensyn til dette i Forhold til andre Obligationslaan, saaledes at man altsaa vil komme til at betale denne Indrømmelse ved en lavere Kurs paa Obligationerne, ved færre Penge i det Øjeblik, man faar Laanet. Dette har jeg altid syntes var beklageligt for dem, der skulde have Laanet, og jeg har derfor hidtil hævdet, at man skulde holde Afdragstiden paa det af de sagkyndige nævnte, som havde størst Mulighed for at skaffe en god Kurs ved Afsætningen af Obligationerne; men vi kan meget godt forhandle om det, og skulde man fra alle Sider være af den Mening, at det er nødvendigt at gaa videre her, kan man gøre det, men man bør dog gøre Fiskerne opmærksom paa, at det saa er dem, der skal have Laanene, der i Fremtiden kommer til at betale med rede Penge den Glæde, det er at have to eller tre Aars, eller hvor mange Aar det er, længere Afdragstid.

Det ærede Medlem nævnte, at der var Anledning til at overveje, om man kunde løse dette Spørgsmaal om Afdragstiden ved at have to Arter af Laan, korte og lange, og dermed ogsaa to Sæt Obligationer. Det kan jeg ikke have noget imod, at man overvejer, men jeg tror, at det er ret uheldigt at komme ind paa en saadan Deling. Jeg tror afgjort, at det vil være lidet stemmende ogsaa med Fiskernes Interesse, om man saadan skal have to Sæt Obligationer paa Markedet og strengt betegne den ene som mindre værd end den anden. Jeg kan ikke tro, at det vilde være nogen heldig Form, i alt Fald at begynde med. Det er muligt, at den Slags Institutter kan udvikle sig efterhaanden til ogsaa at nødvendiggøre